

brud derved, at Althinget var blevet opløst. Jeg har kun henholdt mig til en Ytring af Althingets Præsident, der ikke blot var rigtig, men ogsaa udtrykt med et især hos ham ualmindeligt Maadehold. Jeg skal heller ikke nu gaae videre ind paa det juridiske Spørgsmaal, men kun mod Ministeren bemærke, at jeg ikke troer, at man har antaget, at de raadgivende Provindsialstænder i Danmark kunne være blebne Gjenstand for Opøsning, og at det er velbekendt, at Spørgsmaalet med Hensyn til de slesvigske Stænder har foreligget under meget alvorlige Omstændigheder, og at man dengang ikke har anseet sig for berettiget dertil. Men, som sagt, det Spørgsmaal vil jeg lade ligge. Derimod kan jeg ikke tilstede, at den ærede Justitsminister vil søge Hjemmel derfor i den Omstændighed, at Althinget selv har givet Anvisning paa denne Fremgangsmaade; thi ligesaa lidt som en uberettiget mundtlig Tilfjendegivelse fra Commissarius ved et Trylleslag kan forvandle en raadgivende Forsamling til en lovgivende, ligesaa lidt kan en saadan raadgivende Forsamling dispensere Regjeringen fra, hvad der ligger i naturlig Medfør af den Anordning, der er bindende for dem begge. Ministeren kan saa meget mindre heri søge en Støtte, som Ordføreren i denne Sag paa det islandske Althing har Ret i, at, naar Althinget har anbefalet en Opøsning, saa er det skeet i den Forudsætning, at det Lovudkast, som i den opløste Forsamling ikke havde opnaaet Tilslutning, paa ny vilde blive forelagt, og ikke et ganske andet, saa at der blev gjort Forsøg paa, om det nu efter Valgene kunde opnaae den Samstemning eller Tilslutning, som man, hvad enten man behøvede den eller ikke, tilsigtede, og dernæst, at der i en saadan Opøsning — ikke efter den raadgivende Althingsanordnings Standpunkt, men efter et almindeligt constitutionelt Standpunkt, hvorpaa Ministeren jo vil stille sig — implicite ligger en Appel fra en opløst Forsamling til en ad hoc nyvalgt, hvorefter altsaa maatte følge, at dennes Beslutning da maatte staae ved Magt. Regjeringen kan derfor ikke søge sin Hjemmel i denne Henstilling fra Althingets Side, da den naturligvis ikke kunde gaae ind paa nogen af de tvende Forudsæt-

ninger, hvorunder den var gjort, og overhovedet har den ikke lagt Mærke til, hvad Ministeren ogsaa nu synes at have overhørt, skjøndt jeg troer, at jeg med al mulig Dydelighed har fremsat det, at Sagen ikke gik ud paa at vinde det nyvalgte Things Tilslutning til det, som det opløste Thing havde vraget, men at det var en heelt ny Situation, der var indtraadt. Det er derfor urigtigt, naar den ærede Justitsminister taler om, at da Sagen nu er forhandlet i 20 Aar, maatte Befolkningen være inde i den; det, hvorom der var Spørgsmaal, var, om Befolkningen kunde være fortrolig med Forskjellen mellem det tidligere Regjeringsudkast og det, som nu skulde forelægges, og dette maa jeg paa det Bestemteste henvægte. Det er denne nye Situation, som Islænderne aldeles ikke havde haft Tid til at sætte sig ind i, og hvilken Betydning netop dette Punkt har haft for Sagens Udfald, derom vil man kunne overtøge sig ved at læse Forhandlingerne igjennem, hvor man vil finde, at den ene Althingsmand efter den anden søger at bevise, at det, der nu forelægges, er noget Andet og noget Mindre end det, der var forelagt i den tidligere Samling, og paa Grund deraf anseer det eo ipso for givet, at det er ufyldstgjørende og uantageligt. Dette var let at forudsæe, og derfor har jeg fundet det meget ubehændigt, at der ikke er givet Islænderne Tid og Vejledning til at sætte sig ind i Sagens nye Stilling, at gjøre sig fortrolig med den, om muligt at forsones sig med den. Efter hvad Justitsministeren nu siger, er jeg imidlertid næsten bange for, at jeg kommer til at forandre mine Ytringer om, at der var Mangel paa Behændighed i hans Fremgangsmaade, til at der var for stor Behændighed. Jeg troer at have bevist, at, hvis Hensigten var at komme til en Overenskomst med Island, saa har man valgt en Fremgangsmaade, der aldrig kunde føre til det Maal. Hvis Diemedet derimod var, at man nu vilde have Forfatningsagen heelt ud af Verden, saa har man vist stor Behændighed i Valget af de dertil tjenlige Midler. Jeg vil imidlertid ikke troe, at dette har været Regjeringens Hensigt, og fastholder derfor min Veflagelse af, at Regjeringen ikke har forudsæet, at den Opgave, der var stillet, var